

[Statsministeren.]

at lave miljøpolitik. Der er dog i hvert fald ét område her, hvor EF synes at være tilhænger af en videregående integration, for nu at bruge det udtryk, end den, som vi måske i andre situationer ville være betænkelig ved.

Der har fra forskellig side også været bemærkninger om den behandling, som EF-problemerne får eller skal have fremover her i folketinget og i markedsudvalget. Der har været fremsat ønske om, at behandlingen af disse problemer bliver effektiv, at der bliver den fornødne tid til det, og at vi får den fornødne indflydelse og medbestemmelsesret på afgørelser, som skal træffes i Bruxelles.

Jeg tror, det var hr. Nyboe Andersen, der spurgte, om man havde tænkt sig at lovgive på dette område, altså lovgive omkring markedsudvalgets stilling. Det er min opfattelse, at det vil være rigtigt at gøre det, og jeg vil i hvert fald tage det op i regeringen, overveje, under hvilken form en lovgivning kan komme frem til folketinget, således at man lægger fast, hvad der er markedsudvalgets opgave, hvad der er proceduren ved behandlingen af sager, som der skal tages stilling til på folketingets vegne, og hvornår disse sager ikke blot skal være i markedsudvalget, men hvornår de skal ned i tinget. Jeg kan give tilsagn om, at dette vil blive taget op i regeringen.

Hr. Knud Bro var inde på spørgsmålet om miljøproblemerne og sagde, at der i min erklæring var nogle citater af, hvad vores miljøminister, Kampmann, har udtalt på en særlig konference om miljøproblemer for nylig. Jeg må lige bemærke, at når hr. Knud Bro siger, at den slags nok kunne gå i Folkets Hus, men altså ikke her, så forstår jeg egentlig ikke, hvad hr. Knud Bro mener. Men til selve sagen. Hvad er det, der står i minister Kampmanns principper? Det er, at fællesskabet skal være garant for, at intet medlemsland sækker bagud i miljøbeskyttelsesarbejdet. Det vil sige, at vi skal alle være bundet til gode standarder eller normer for miljøpolitikken. Men selv om vi kan binde os til gode normer på dette område, betyder det ikke og bør det ikke betyde — det er det, minister Kampmann siger i det andet princip — at de enkelte lande, der måtte være mere progressive, ikke godt kan gå videre. Det synes jeg egentlig er en prak-

tisk og rigtig målsætning, og det må være en målsætning, som hele denne sal kan samles om, både tilhængere og modstandere. Hr. Knud Bro og hr. Nyboe Andersen har også været inde på spørgsmålet om parlamentets stilling. Under topmødet i Paris gav jeg — det var efter, at ikke mindst den hollandske premierminister havde haft et meget, meget heftigt indlæg, som med fynd og klem gik ind for, at nu skulle parlamentet fuldt og helt være det sted, hvor alle ting afgjordes — udtryk for forundring over, at topmødet nu pludselig skulle løse dette problem, som EF i 15 år selv i dette begrænsede forum af seks lande ikke har kunnet løse. Nu kommer man fra hollandsk og til dels også fra belgisk side og siger, at nu skal dette løses på et topmøde, hvor tre nye lande er kommet til, men endnu ikke rent formelt er kommet inden for Fællesskabet. Jeg mente, at det var en lille smule uanstændigt at presse på i den grad. Efter at bl. a. vi havde givet udtryk for det synspunkt, faldt sagen, og man blev enig om, at Parlamentet selv skal overveje, hvorledes dets arbejde kan udbygges og effektiviseres, ligesom man blev enig om, at et udvalg i en 3-årig periode skal drøfte disse ting.

Derimod gav vi udtryk for, at vi mener, at Ministerrådets arbejde skal styrkes og effektiviseres. Jeg gav bl. a. udtryk for det synspunkt, at det ville være hensigtsmæssigt, om der i alle lande var noget i retning af en, jeg brugte ikke betegnelsen Europaminister, men den blev brugt af andre, en slags Europaminister, der fuldt og helt kunne arbejde for de opgaver, der følger med, at et land er medlem af et fællesskab, der stiller så mange krav til interesse og opmærksomhed og giver så meget arbejde til ministerierne. Det vil være nødvendigt, også fordi det ikke er hensigtsmæssigt, at alle ministre på stribe med passende mellemrum rejser til Bruxelles, hvis ikke der samtidig er en effektiv koordination af, hvad disse ministre, undervisnings-, social-, arbejdsminister osv., tager ned og er med til at overveje eller beslutte. Derfor er det vældig vigtigt, at markedsministeren eller Europaministeren har en stærkere, en mere central rolle i de enkelte regeringer. Jeg tror godt, man kan sige, at der blev taget godt imod dette synspunkt.

Lad mig sige om selve Parlamentet, at